

"אחת שאֵלתי מאַת ה' אותה אֶבְקֶשׁ; שְׁבִתִי בְּבֵית ה' כָּל יְמֵי חַיֵּי; לְחַזוֹת בְּנַעַם ה', וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ." (תהלים כז, ד)

שבת קודש, תשע"ב
פרשת תזריע מצורע
עלון מס. 119

הגיליון יוצא לאור בסיוע
ידידנו הדגול
ר' אילן כהן צדק שיח'
להצלחתו בכל העניינים

בית ה'

נקודה למחשבה - מאירה בפתחה לפרשה

חבל"ז

זה היה בלב הג'ונגל בזמן טיול. שני צפרדעים סטו מן המסלול וצנחו לתוך בור ציידים עמוק. "חבל על הזמן", אומרים להם מלמעלה, החברים. חרף קריאות הייאוש הם פותחים במלחמת הישרדות. בסופו של דבר, אחד כן מצליח לצאת. אז מה באמת קרה שם?

למטה, פתחו השניים במלחמת קיום נואשת. לא היה להם חשק לוותר על ההזדמנות להציל את חייהם בקלות. הצפרדעים ניסו לנתר לגובה רב. הם זינקו שוב ושוב ככל שיכלו אל החלל העליון כדי לצאת מבור הכלא.

במשך כל אותו הזמן - אווירת הנכאים של גדוד הצפרדעים למעלה המשיכה להשתקף במילים: "תפסיקו לנסות לצאת מפה... איך אתם לא מתייאשים... זה כל כך עמוק..." בנוסף, הצפרדעים עשו תנועות נמרצות בידיהם ורגליהם, וכך באמצעות שפת הסימנים, הבהירו לשניים שאין הרבה מה לעשות, וכי סופם המר הוא עניין של זמן.

הקריאות הרמות חלחלו בסוף לאחד הצפרדעים, פנימה. הן הטילו בו מורך והרפו את כוחותיו. מרגע לרגע נסיקותיו אל האוויר הגבוה ירדו מאוד, עד שהוא נכנע לגורלו וצנח על הקרקעית, מת.

לעומתו, הצפרדע השני לא הרפה! הוא התעקש לקפוץ לגובה ולא התייחס לבלייל הצעקות המרפות ולשלל סימני הייאוש שהדגימו חבריו שם למעלה. "תפסיק את המאמץ שלך... הסבל שלך מיותר פשוט תשלים עם העובדה ותמות", קראו אליו הצפרדעים הגוהרים בגרונות ניחרים.

אבל הוא המשיך לנסות, ואפילו הגביר את קפיצותיו. אחת מהן הייתה גבוהה במיוחד, והיא - הוציאה אותו מן הבור אל החופש.

"איך הצלחת לנתר כל כך גבוה? מה לא שמעת את הקריאות שלנו? אמרנו לך כי אין פה שום סיכוי, הבור עמוק מאוד!" כך שאלו אותו הצפרדעים ההמומים.

ממש באותה צורה שבה דיברו אליו, שפת הסימנים הסביר להם הצפרדע כי הוא חירש!!!

הוא לא שמע את מה שהם אמרו לו, ואף פירש את קריאותיהם

להקת צפרדעים טיילה לה להנאתה בג'ונגל הענק. הם נהנו מכל רגע, ראו נופים יפים, עלו הרים וחצו גאיות והתענגו על עולם הטבע המלבב.

שני צפרדעים הרפתקניים שהצטרפו אליהם - סטו מן הקבוצה. דבר מה משך את תשומת ליבם. תוך כדי שהם עושים את דרכם בין סבך השיחים - נפלו השניים אל בור ציידים מוסווה בעלים וענפים לרוב.

כעבור זמן מה, מנהיג החבורה שם לב כי השניים החדשים, חסרים. הוא חילק את הצפרדעים לזוגות, העמיד משקיפים בנקודות אסטרטגיות, ומינה רצים כדי שיעברו ממקום למקום ויעדכנו בכל התפתחות כזאת או אחרת. ככה נפתח מסע החיפושים הדרמטי.

אחרי שעה ארוכה הבחינו שניים מן הסורקים בטביעות כפות ידי ורגלי הנעדרים. הם פסעו בעקבותיהם והגיעו אל פתח הבור. עומקו הרב גרם להם להסתחרר. בקושי הם הצליחו להבחין בחבריהם המייחלים לעזרה נמצאים על תחתיתו. הם בישרו בקולות קרקור רמות לכולם על מציאת השניים.

הידיעה החשובה נמהלה במידה רבה של חשש כבד לחיי הלכודים. הצפרדעים שהזדרזו להגיע למקום קלטו מיד שגובה הבור מהווה מכשול רציני בפני השניים. "כאן יהיה מקום קבורתם", אמר המנהיג שראה עד כמה תלולים קירות הבור האפל.

זה היה אות הפתיחה עבור הלהקה כולה.

"חברה' חבל לכם על הזמן", צעק צפרדע אחד. "לא תצליחו לצאת מפה בחיים", צעק האחר. "אתם נחשבים למתים מהלכים", קרא הפילוסוף שבחבורה. "אין לכם שום סיכוי", הודיע צפרדע שידעותיו בענייני מדידות היו שם של דבר.

מטריית האהבה, גרורותיה: הסימפטיה (=רגש אובייקטיבי אל מישהו: "אני מבין אותך.") והאמפטיה (=רגש סובייקטיבי עם משהו: "אני מזדהה עימך.") הוא יצליח להתרומם אל על. מילה טובה, חיבוק חם או הקשבה כנה מלב אל לב או שרטוט תמונת מצב אופטימית בדגש על נקודות האור של האדם - יוצרים עבורו מנגנוני הגנה רבי עוצמה כנגד כוחות האופל המעוגנים בבסיס יצר ההרס המוטבע בו. לעומת זאת, ביקורת, ייאוש, השקפת עולם פסימית, או הצבעה על נקודות החולשה המאפיינות כל אדם באשר הוא אדם, ממקסמים את יצר ההרס ומובילים לתוצאות הרוות אסון. יתירה מזו, אפילו אם אותו אדם מייצג סימני עליונות, כשרון, קסם אישי, חינוניות, או נתונים מרשימים - סוף יצר ההרס להשתלט על יצר החיים ולגדוע אותו באיבו.

פורמולה הכרנית-מהפכנית זו מסתכמת בפתיחי הפרשיות: "תזריע - מצורע". כאשר אתה מיישם את המוטו של "תזריע", עובד בצורה חיובית אתה מעצים את יצר החיים של האדם. ככה אתה נוסך בו כוחות איתנים, לצאת מן הבועה הקדורנית אליה הוא נקלע, מן האופל אל העופל. כך, אתה בעצם סולל כביש עוקף בעיות, מיישם במו ידך את הניצחון של המלחמה הדרמטית המתמדת של בני האור על בני החושך, בדרך הטוב "תזריע", המעודד את יצר החיים מנעת את הרע: "מצורע", יצר המוות, ואפילו בעקיפין, צמצמת דרסטית את אותו יצר הרסני בצורה אוטומטית.

זוהי הדרך האידיאלית של הניצחון האולטימטיבי. לא בהשמדת הרע, כי המאמץ הזה עלול לגזול ממך כוחות ומשאבים חיוניים, או אפילו לתסכל אותך. אלא כאמור, בהעצמת הטוב, יצר החיים שבא לכלל ביטוי באמצעות פרגון תמיכה ואהבת אמת ללא תנאים. העבודה האינטנסיבית הממקדת מבט על האור והחיוב, המתעלמת מן החסרונות והדוגלת היתרונות - הינה רפואה מונעת כלפי הרע ואף מציעה קרש הצלה חיוני עבור כל דילמה. כך בעצם היא פותחת עבור כל אדם - חלון הזדמנויות אקסקלוסיבי חסר תקדים שאין שני לו.

"לא יהיה ניצחון של האור על החושך - כל עוד לא נעמוד על האמת הפשוטה, שבמקום להילחם בחושך, עלינו להגביר את האור. אהרון דוד גורדון (1856-1922) סופר, מנהיג פופולארי, והוגה דעות.

כאמור, תובנה זו קיבלה הד קדום בפתיחי הפרשיות המחוברות, "תזריע - מצורע".

מסרון

"המחמאה והתמיכה - הצלה והצלחה"

לתגובות: bethashem@gmail.com

בברכת "שבת שלום ומבורך" לכל הקוראים היקרים מאת העורך וכותב המאמרים - יונתן דדון

העלון מוקדש להצלחה בתורה ויראת שמים ולכל העניינים ברוחניות ובגשמיות של הילדים היקרים והנעימים חיים וויטאל וניתאי בני אילנית

הנרגשות כמילות עידוד. גם את שפת הסימנים שלהם הוא פירש בצורה אופטימית...

"דבר אל בני ישראל לאמר: אשה כי תזריע וילדה זכר... זאת תהיה תורת המצורע..." פתיחי הפרשיות המחוברות מייצגים שתי תפיסות קוטביות: חיים כנגד מוות, יצירה מול שממה, ופריון לעומת כיליון.

המונח הפותח את פרשת "תזריע", נגזר מן המילה "זרע" המסמלת התחלה חדשה, זו יצירתו הראשונית של העובר שבהמשך מתפתח כעובדה מוגמרת, יצור חי. ממש כמו בעולם הצומח בו הזירעון הנשתל באדמה מיועד לספק לאדם מזון וככה להבטיח את קיומו, כך תמצית יעודה של האישה, האם היא העמדת דור העתיד, וכך ליישב את העולם ולקיים את המין האנושי.

מנגד, פרשת "מצורע" מסמלת את הקצה השני של הסקאלה האנושית, את הפירוד והשיממון. זה 'מוציא הרע' שבגין דבריו נהרסים מערכות יחסים הומניות, כדוגמת: בין אדם לחברו ובין איש לאשתו - במחי יד. אל מול נוכח הדברים מוצא את עצמו הקורא בסיטואציה אבסורדית. כיצד אפוא יכולות שתי פרשיות אלו לחלוף יחסי שכנות משותפת, ואף - להתחבר לעיתים תכופות?

נראה, כי רובד העניין צולל אל נבכי תורת הפסיכולוגיה. בכל נפש האדם קיימת ישות מרכזית אגואיסטית. אלו הם היצרים, האינסטינקטים המונעים מכוח נפשו הארצית. אבי הפסיכואנליזה ד"ר זיגמונד פרויד (1856-1939) הכליל זאת במונח: "איד", זהו לדבריו: "כל אשר ילוד אישה מביא איתו מלידה, כל אשר טבוע בו מראש מכוח מבנהו, הווה אומר, כל הדחפים שמקורם בארגון הגופני." כלומר, האדם הוא יצור אגואיסטי המונע בכוח דחפיו וצרכיו הקמאיים. פרויד הגדיר את יצר החיים ("ארוס") ויצר המוות ("תנטוס") כמניעי ה"איד" הדומיננטיים. בעוד שיצר החיים מפנה לאפיקים חיוביים של יצירה, אהבה וצמיחה - יצר המוות דוחף לפעולות שליליות: אלימות, אגרסיביות, חורבן כלפי הסביבה, או מכוון להרס עצמי המופנה פנימה אל האדם. חכמי היהדות אף הצביעו על ההקשר המיסטי, העמוק והאלמנטרי של העניין. יצר הטוב השואף אל האידיאל, הרציונאל, ("הנפש השכלית", העילאית, מוח, מחשבה) ויצר הרע המבוסס על יסוד החומר הכבד, האמוציות הספונטאניות ("הנפש הבהמית", החייתית, לב, רגש).

כשהאדם גדל בתוך חממה של עידוד ותמיכה, גם אם הוא יהיה משול בבור תחתיות ואפילו ילקה בנתונים מגבילים כאלה ואחרים היוצרים עבורו רגשי נחיתות או סטיגמות שליליות הרי שבעזרת